

CILLA A ROLF
BÖRJLINDOVCI

GANGRÉNA

ikar

CILLA A ROLF
BÖRJLINDOVCÍ
GANGRÉNA

Preložila Mária Bratová

IKAR

Cilla & Rolf Börjlind
KALLBRAND

Copyright © Cilla and Rolf Börjlind 2018
Translation © 2019 by Mária Bratová
Jacket design © 2019 by Emil Křížka
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6858-6

Po parku sa prechádza pekný mladík.

Nič mu nechýba.

Nič?

Nič, šepká jeho ochranca.

SEVER THAJSKA

Malý Pluto uháňal hustou tmavou džungľou. Po chrbte mu stekala krv, lebo keď sa pchal popod plot z ostnatého drôtu, spôsobil si dlhé a hlboké rany. Ešte šťastie, že pri tom nestratil plastové vrečko. Počul, ako mu kdesi za chrbtom zavýjajú psy, ale tie ho nedobehnú, lebo tunajší terén pozná ako vlastnú dlaň, dokonca aj v najväčšej tme. Pluto má dvanásť rokov, z nich štyri prežil tu. Po klzkom bahnitom chodníku sa zošmykol ku korytu rieky. Medzi stromami sálalo teplo. Cítil, ako mu do otvorených rán dorážajú muchy. No už to nemal ďaleko. Popri rieke sa dá napredovať rýchlejšie. Potom prebehne ešte pár sto metrov po pláži a už bude v bezpečí. Na okamih zastal, aby lapil dych. Psí štekot ustal. Teraz počul iba známe zvuky a tlmený hukot žltohnedej tečúcej vody. Pre istotu opäť skontroloval vrečko. Nevážilo takmer nič, obsah bol však ťaživý.

Pri troche skromnosti by si s ním mohli vystačiť nadtľho.

Vtom riekou preľal široký lúč chladného modrastého svetla. Malý Pluto sa strhol. Často sa stávalo, že po rieke sa v nočnej tme plavili lode s vypnutým motorom a so silným reflektorom. Na palube striehli nebezpeční chlapi a snorili po chlapcoch, ktorí sa dostali za ostnatý plot.

Tentoraz márne.

Mraky sa rozostúpili a uvoľnili miesto jasnému mesačnému splnu. Malý Pluto prudko vydýchol a prebehol posledný úsek k svahu, za ktorým sa skrývala nenápadná zátoka. Porozhlíadal sa. Stará riečna loď stála v závetrí. V mesačnom svite pripomínala opustený vrak plný mátoh. Kde-tu sa zalesklo okrúhle okno či ventil, no palubu

stihli obrásť liany, čo sa navinuli na komín, drevo sa rozsušilo a v šká-
rach bujnel sivozelený mach. Malý Pluto pozorne sledoval loď.

Volala sa Contamana.

Bola jeho domovom.

Opatrne liezol po rebríku. Presne poznal miesta, kde vŕzga či za-
praská, a starostlivo sa im vyhýbal. V nijakom prípade nesmie zobu-
diť Dechu. Bosými nohami prebehol po tvrdej drevenej palube
a v ruke silno zvieral plastové vrečko. Rany na chrbte ho páľili, no
to ho netrápilo.

Lebo mal šťastie.

Prikradol sa k zadnej kajute a potom sa obzrel. Nijaký pohyb, ni-
jaký zvuk, nijaký Decha. Výborne. Dvere kajuty boli pootvorené, za
nimi ho čakali jeho rovesníci. Zrejme ho zaregistrovali už dolu pri
rieke. Vklzol dnu a chlapi za ním rýchlo zatvorili dvere. Boli traja,
každý inej výšky, no všetci vychudnutí. A v rovnakých krátkych čier-
nych nohaviciach. Na dlážke horela sviečka, popri stenách kajuty le-
žali štyri matrace, pod vetrákom stála podlhovastá bambusová klietka
so zvierateľom. Plamienok sviečky sa odrážal od jeho tvrdého panciera.
Bol to šupinavec. Chlapi ho včera chytili v džungli. V Chiang Rai ho
predajú za slušné peniaze, len ho treba ponúknuť správnym ľuďom.

„Bolí ťa to?“ spýtal sa šeptom chlapec, keď uvidel jeho chrbát.

„Skôr svrbí.“

Druhý chalan mu handričkou opatrne zotrel krv. To už bolelo,
no Malý Pluto sa usiloval ani nehlesnúť.

„Ďakujem,“ povedal a vyvrátil obsah vrečka.

Na tmavú dlážku sa vysypali rastliny s tobolkami plnými zrníčok.
Pár sekúnd nemo zízali na makovice. Všetci dobre vedeli, že mámivá
červen lupeňov je predzvesťou cesty do sveta černejšieho než noc,
za hranice času a priestoru. Už teraz sa im zvyšoval tep, lebo krok
do makovej noci vždy prinášal divoké uvoľnenie. Chalanov od na-
pätia oblieval pot. Malý Pluto odkiaľsi vytiahol kúsok alobalovej fólie
a položil ju na dlážku. Pripravili si žiletky a každý si vybral makovicu.
Pomaličky a opatrne ju narezali z dvoch strán a vytekajúce červené
mlieko nechali odkvapkávať na alobal. Keď ho bolo dosť, s očaká-

vaním sa na seba pozreli. Doteraz konali v úplnom tichu, lebo Dechova veľká kajuta nebola ďaleko. V noci neraz zreteľne počuli jeho chrápanie, a to bolo dobré znamenie. Teraz však v jeho kajute panovalo ticho.

Po chvíľke šŕava stuhla.

Malý Pluto si pripravil krátku plastovú slamku, jeden z chalanov nadvihol alobal a podržal ho nad plameňom sviečky. Zakrátko sa začala dvíhať para.

„A teraz ideme loviť draka,“ šepol Malý Pluto.

Vložil si do úst slamku a pustil sa cez ňu nasávať výpary. On zohnal rastliny, takže mal právo začať. Po chvíli však slamka putovala dokola.

Malý Pluto inhaloval, potom sa jednoducho zvalil na svoj matrac. Bol tvrdý a tenký, ale zvykol si. Tvrdá dlážka ho už nezaujímalá, práve teraz mieril úplne inde, na miesta, ktoré sa dajú navštíviť iba počas makovej noci.

Na miesta, kde sa aj spomienky na horiace a nariekajúce nemluvniatko strácajú v mliečnych výparoch.

Keď o niekoľko hodín neskôr mesiac opäť zakryli mraky a sviečka dohorela, drak sa rozplynul. V rozhorúčenej kajute spali na matracoch štyria chlapci. Jeden z nich, Malý Pluto s palcom v ústach, ležal vedľa kletky so šupinavcom.

No už prichádzajúce ráno ho donúti opäť si na všetko spomenúť.

Ako zvyčajne, obyvateľov Štokholmu zaskočil mráz a sneženie. „Dofrasa, čo to má byť? Teraz? Koncom zimy?“ Za pár hodín sa vytvorila taká poľadovica, že autá stáli v niekoľkokilometrových kolónach. Ľudia napokon usúdili, že treba vystúpiť z auta a ísť pešo. Sneh sa valil veľkou rýchlosťou a zasýpal čoraz viac ulíc, dokonca aj v centre mesta. Správy sa len tak hemžili katastrofickými titulkami: „Najhoršia zima, na akú sa pamätáme!“ Pamäť médií však siahala nanajvýš o nejaký ten rôčik dozadu.

No treba uznať, že naozaj poriadne snežilo a mráz v noci klesol aj pod mínus dvadsať stupňov. Na čerpacích staniaciach i v obchodoch ľudia vykúpili nemrznúcu zmes a balíky dreva na podkurovanie. Tí, ktorí sa odvážili vystrčiť nos z teplých domov, cítili, ako sa im ľadový vetrisko priam zahryzáva do líc.

Takáto situácia vládla aj vo štvrti Gribbylund v meste Täby.

Bol dvadsiaty štvrtý február, sedem hodín ráno a snežný pluh robil všetko, čo vládla, aby nesprávne parkujúce autá zmenil na ľadovú jaskyňu. Bezpečnostný strážnik, ktorý hliadkoval na neďalekom parkovisku pri obchodnom centre, sa rýchlymi cvikmi usiloval aspoň trochu zahriať a v duchu preklíňal sám seba, že súhlasil s výmenou služby. Starší muž, ktorého do pekelného nečasu vyhnal jeho nedočkavý havkáč, sa rozhodol, že na psie exkrementy nohou navalí sneh, lebo kým by vytiahol vrečko a odpratal ich, asi by mu prsty odpadli do záveja. Keď rýchlo opúšťal miesto svojho priestupku, pod nohami mu praskal ľadový sneh a z úst mu stúpala prerývaný prúd horúceho dychu. Nenápadne sa poobzeral po okolí a najbližších vilách.

Všimol si suseda, ktorý práve otváral kufor čierneho audi, čo parkovalo pred garážou, z ktorej viedla šnúra na ohrievač motora. Starší muž mu zamával, sused si ho však nevšimol.

Z vedľajšieho domu vyšiel na ulicu ďalší sused a otvoril poštovú schránku na bráničke. Raňajšie noviny mu zatiaľ nedoručili. V takejto situácii ani nečudo, povedal si v duchu a vrátil sa k autu. Muž sa volal Kaj Brovall a spolu s rodinou sa chystal do Sälenu. Jemu aj manželke sa podarilo uvoľniť zo zamestnania, aby týždňové jarné prázdniny strávili s dcérou na lyžovačke.

Veľmi im na tom záležalo.

Všetko bolo pripravené, teraz chcel čím skôr vyraziť na cestu. Vzhľadom na zložitú dopravnú situáciu hrozilo, že sa parádna lyžovačka zmení na putovanie po čajovniach pod okolitými kopcami, preto mal naponáhlo. Vošiel do vily natretej žltou farbou, aby posúril manželku a dcéru. Vlastne najmä dcéru, lebo manželka sa vychystala, už potrebovala iba skontrolovať mejly, zato dcéra Ida bola ťažší oriešok. Mala šestnásť rokov a tomu prislúchajúce tempo, predovšetkým pri vnímaní času. „Najneskôr o siedmej musíme vypadnúť!“ to pre otca značilo, že presne o siedmej, no v jej chápaní to znamenalo čosi iné. Sedem hodín vnímala ako orientačný čas, keď by sa mala rozhybať. Netrpezlivý Kaj vošiel do jej izby, no našiel ju polooblečenú, ako si na Facebooku vymieňa názory s priateľom Sebastianom.

„Oci, už idem!“

Ida si povzdychla a slovo idem vyslovila spôsobom, ktorým Kajovi jasne naznačila, aký nemožný je tým svojím večným stresovaním. Kaj zaťal zuby a pobral sa do pracovne.

Ešte raz skontroloval celú miestnosť, na pohovke napravil pár vankúšov. Pekná pracovňa svojím zariadením prezrádzala vkus aj výšku príjmov. Kaj pracoval ako audítor a jeho žena ako prokurátorka. Dom si kúpili z manželkinho dedičstva a zariaďovali si ho postupne a starostlivo.

Teraz ho už vnímal ako vysnívaný domov.

„Tak ako? Si hotová?“

Manželka Malin sedela chrbtom k dverám, práve odoslala mejl a vypla počítač.

„Som,“ odvetila, ani sa neotočila.

Kaj z nahrbeného chrbta a zo spôsobu jej sedenia zistil, že je napätá.

„Čo sa deje?“ opýtal sa.

„V noci mi došiel nepríjemný mejl.“

Malin sa zaoberala prípadom podozrivej teroristickej bunky a nočný mejl s tým mohol súvisieť. Nevedela to však naisto, no odkaz znel naozaj výhražne.

„Poslala som to ďalej,“ priznala. „Zatiaľ sa nič nedeje.“

Malin sa konečne obrátila k mužovi a usmiala sa.

„To som rád,“ prikývol.

V duchu však dodal: Teraz jej to radšej nepoviem, stačí až po návrate zo Sälenu.

„Ako to vyzerá s Idou?“ zaujímala sa Malin.

„Pokúšal som sa ju posúriť, lebo by sme sa už naozaj mali pohnúť. Cesty sú hrozné, povlečieme sa dlho.“

Malin prikývla, vstala a zakričala:

„Ida!“

Rovnako ako Kaja, aj ju unavovala dcérina pomalosť, no mala väčšie pochopenie. V tomto veku má človek úplne iný životný rytmus. Pamätala si to z vlastnej skúsenosti, hoci v tých časoch nikto netrávil polovičku noci komentovaním kadečoho na sociálnych sieťach. Ani druhú polovicu nepretrkotal na Facebooku s frajerom. Malin nadobudla podozrenie, že mladí sú prepojení aj počas spánku, a s tým nebola veľmi uzrozumená. Videlo sa jej, že Sebastian patrí k ľuďom, ktorí majú radi všetko pod kontrolou, a pokúsila sa o tom hovoriť s dcérou. Pochopiteľne, Ida sa naštvávala, vraj pchá nos, kam nemá, a na trusc sa zamkla v izbe.

A okamžite volala Sebbimu.

Malin to už ďalej nekomentovala, no obava ju neopustila a trápila sa.

„Odchádzame!“

Kaj sa pohol k dverám a aj on zavolať na Idu. Na dlhú cestu sa obliekol naľahko. Z chodby ešte zobral zabalené lyže. Keby čosi chýbalo, využijú požičovňu v Sälene.

Kaj vyšiel k autu, vložil lyže do strešného boxu a starostlivo ho zamkol. Tento úložný priestor pokladal za geniálny vynález. V tej chvíli z domu vyšla Malin. Páperovú bundu niesla v jednej ruke, v druhej plastové vrečko s dobrôtkami, ktoré im mali spríjemniť prvé kilometre. Ida mala odjakživa „na niečo chuť“, len čo sa dostali na diaľnicu.

Kaj si sadol za volant, zatvoril dvere, Malin pristúpila z druhej strany a otvorila predné dvere.

„Prosím, prosím, ja chcem sedieť vpredu!“ dožadovala sa Ida, ktorá práve zabuchla vchodové dvere a zamykala. „Určite mi bude zle!“

Malin poodstúpila. Vedela, že Ida z času na čas bojuje s nevoľnosťou v aute, najmä keď zatúži po väčšom pohodlí.

Ale čo by človek neurobil pre jedinú dcéru?

Malin jej pridržala dvere, lebo sa vliekla k autu so slúchadlami na ušiach a s mobilom v ruke. Na sebe mala modré džínsy a tenučký pulóver, z ktorého jej vytrčalo holé plece. Keď sa usadila vedľa Kaja, pozrel sa na ňu a zaprotestoval:

„Ida, prosím ťa...“

Keďže dcéra pokračovala v rozhovore s frajerom, nereagovala.

„Kde máš ostatné oblečenie? Bundu, lyžiarske nohavice... Musíš predsa mať...“

„Všetko som zabalila,“ oznámila Malin, zatvorila dvere na Idinej strane a otvorila si zadné. „Len pokoj.“

Kaj nespokojne pokrútil hlavou a otočil kľúčom v zapaľovači.

Okamžite nasledoval hrozný výbuch.

Auto rodiny Brovallovcov sa rozletelo na márne kúsky. Chladič vyhlbil v snehu desaťmetrovú ryhu, strešný box preletel cez cestu a rozbil okno náprotivného domu, snehový závej pokryla krv a do mrazivého vzduchu šľahali duniace plamene z roztrhanej karosérie.

A potom nastalo ticho.

Ochromujúce ticho prerušené praskaním ohňa, šíriaceho sa z vraku.

Pokúšala sa udržať svoje dieťa nad hladinou, ale telíčko jej vyklzlo z rúk a ona klesala dolu. Nie, neklesala, skôr ju čosi vťahovalo. Telo jej obklopili farby. Modrá, červená, žltá, zelená, obopli ju a nemilosrdne sťahovali do hĺbočiny. Prečo sú farby guľaté? Prisali sa k nej, uzavreli ju medzi seba, mätko, no nástojčivo a dusivo. Takmer sa nevládala nadýchnuť.

Musí sa dostať hore. K svojmu dieťaťu. Veď je maličké. Samo si neporadí. Prepadla panike. Zúfalo vystrela nohy. Niekde predsa musí byť dno. Vždy sa nájde nejaké dno. Cítila, ako otvára ústa, aby vykrikla, ibaže farby pohltili zvuk, skôr než jej cez pery stihol vyjsť hlas. Musí sa dostať hore! Zohnať pomoc. Vtom zovretie akoby povolilo a jej telo sa vládalo pohnúť. Medzi farbami sa mihlo svetlo. A tam, tam sú obrisy telíčka! Dieťa je stále na hladine! Žije! Hojdá sa na vlnách guľatých farieb! Pocit šťastia jej dodal silu, aby sa predierala hore. Čím sa to vlastne prediera? Keď sa konečne vyhrabala cez posledné farebné gule a vynorila sa na teplé svetlo, pochopila: More lôpt! Vari sa nachádza v nekonečnom mori lôpt? Vtom začula tichý plač. Obzrela sa a uvidela svoje dieťaťko. Hlavička pokrytá páperím sa pomaličky potápala pod loptovú hladinu vo chvíli, keď sa jej podarilo nadýchnuť. Vykríkla a zúfalo sa pokúsila dočiahnuť na dieťa, no márne. Akoby ju držali vo zveráku. Lopty sa jej prisali na telo ako mokrý piesok. Takto sa cítila aj moja mama? spytovala sa v duchu, keď videla, ako telo dievčatka vťahuje loptové more rovnakou silou, akej sama pred chvíľou odolávala. Sledovala, ako jej nenarodenú dcéru pohlcuje záplava lôpt. Na červenej lopte chvíľu

svietila bledožltá ponožka, čo sa zošmykla z nohy dieťaťa, no vzápätí sa stratila v hĺbočine.

Bezmocnosť.

Prečo som taká bezmocná?

Nástojčivé zvonenie mobilu napokon prebralo Oliviu z nočnej mory. Od potu bola mokrá ako myš. Na displeji svietilo meno Mette Olsäterovej. Olivia to stihla prečítať, skôr než displej stemnel.

Sadla si na posteli. Sen sa jej vracal pravidelne, no odohrával sa vždy inak. O dieťati, ktoré sa Olivii nepodarilo zachrániť. Dieťaťko sa rozhodlo opustiť jej telo už po desiatich týždňoch. Pre Oliviu to bolo ťažké. Mala za sebou obdobie, ktoré sa začalo prekvapením a údivom z tehotenstva, pokračovalo obavami a strachom z vlastného rozhodnutia, a vrcholilo šťastím a radosťou z očakávaného príchodu dieťaťa.

Možno to vnímala až priveľmi euforicky.

A potom nastalo krvácanie. Potrat. Jamie bol s ňou v nemocnici, podržal ju a utešoval. Bol silný. Hoci aj on smútil.

Po nešťastnej udalosti sa naďalej podporovali a utešovali. Nečudo, veď napriek všetkému sa obaja rozhodli stať rodičmi, hoci gravidita oboch poriadne zaskočila. To bolo zároveň jediné, čo ich spájalo, lebo citovo sa rozišli už pred rokmi. Opätovné vzplanutie, ktoré vyústilo do tehotenstva, bolo vlastne len prejavom akútnej potreby cítiť blízkosť iného človeka. V súčasnosti sa z času na čas kontaktovali krátkou esemeskou a Olivia musela so svojimi nočnými morami bojovať sama.

Otočila prepotený vankúš a vystrela sa. Čo sa to deje v jej podvedomí?

Loptové more?

Načiahla sa za starším z dvoch mobilov. Bola sobota, osem hodín ráno. Voľný deň. Ale Mette volala zo služobného telefónu. Z toho rozhodne nepozeralo pozvanie na príjemnú večeru do čarovnej vily v Kummelnäse.

„Konečne!“ ozvala sa Mette.

Z jej hlasu Olivia vycítila adrenalínové napätie, lebo znel prenikavo a podráždene. To nebolo bežné. Mette nepatrila k ľuďom, ktorí sa zbytočne rozčuľujú. Olivia mala chuť pripomenúť jej krvný tlak, no uvedomila si, že by ju tým ešte väčšmi podráždila. Nenávidela reči o tom, ako si má dávať pozor na zdravie.

„Čo sa deje?“ opýtala sa Olivia.

„Ty si to nevidela?“

„A čo?“

Olivia si odpustila poznámku o ľuďoch, ktorí si počas voľna ráno radi pospia dlhšie.

„V Täby vybuchlo auto. Vieš, kto je Malin Brovallová?“

„Prokurátorka?“

„Presne tak. S rodinou sa chystala do hôr a auto im pred domom dnes ráno vybuchlo. Bola v ňom bomba. Možno ide o teroristický čin. Potrebujem ňu tam!“

„Už letím.“

Olivia vypla mobil a zhodila zo seba prikrývku, čo vzápätí oľutovala. V byte bolo zima, vlastne hrozne zima. Všimla si to až teraz. Páperová perina a nočné mory ju v noci hriali dostatočne. Vyskočila z postele a dotkla sa radiátora. Bol sotva vlažný. Nesmie zabudnúť kontaktovať správcu domu. Pohľad na teplomer za oknom prezradil, že vonku je mínus devätnásť. Z ťaživej sivej oblohy nad štvrtou Söder padali veľké snehové vločky.

Nenávidím zimu a tmu, hovorila si Olivia, keď sa drkotajúc zubami pobrala do kúpeľne.

Bomba v aute?

Z brány na Högalidsgatan vybiehala s vlhkými vlasmi. V takomto chlade to teda nebolo najmúdrejšie. Rýchlo si natiahla kapucňu, ruky zasunula do vreciek a mrazivému vetru vzdorovala so sklonenou hlavou a sklopenými očami, ktorými dovidela na čierne Martensy, čo zanechávali odtlačky na zasneženom chodníku.

Kým sa dostala na zastávku autobusu na Långholmsgatan, vlasy pri korienkoch jej zľadovateli. Na ľudoprázdnej ulici sa nezjavili ani autá,

s výnimkou snežného pluhu, ktorý odhrňal sneh na chodník. Olivia musela šikovne uskočiť, aby ju prechádzajúce auto nezasypalo. Všimla si, že neďaleko Västerbron akýsi autobus skončil na zábradlí mosta a zúrivo blikal všetkým, čím sa dalo. Pochopila, že dnešok asi nie je vhodný na jazdenie autobusom, a radšej vykročila k stanici metra.

Keď nakoniec dorazila na do priestorov NOA – národného operatívneho oddelenia, ktoré nahradilo štátnu kriminálku, až bytostne cítila, ako steny vibrujú nezvyčajnou aktivitou. Všetci boli na nohách, na chodbe sa musela vyhybať pobiehajúcim kolegom. Nakoniec sa dostala pred dvere Mettinej kancelárie. Boli pootvorené a k Olivii cez ne prenikol zvuk zapnutého televízora.

Zľahka zaklopala.

„Ďalej!“

Olivia vošla do miestnosti. Mette stála vedľa Bosseho Tyréna a spolu sledovali obrazovku na stene. Obaja boli trochu strapatí, stáli tesne pri sebe a mali červené líca. Keby ich Olivia nepoznala, určite by sa dostala do rozpakov, či ich náhodou neprichytila pri nejakých intímnostiach.

Samozrejme, že také čosi neprichádzalo do úvahy.

A tým si bola istá.

Týchto dvoch kolegov, rovnako ako ju, vytiahli z postele pracovné povinnosti v sobotu ráno. Rozdiel spočíval len v tom, že oni dvaja sa zjavne vykašľali na sprchovanie, aby na pracovisko dorazili čo najrýchlejšie. Na obrazovke sledovali osamelého reportéra, ktorý stál pred policajnými zátarasami v snehovom záveji pred vilou Brovallovcov v Täby. V pozadí sa črtalo zhorené auto, okolo ktorého horúčkovo pracovali policajti. Reportér požiadal o rozhovor policajnú hovorkyňu, ktorá nevedela poskytnúť nijaké konkrétne informácie. Novinára odkázala na pripravovanú tlačovku.

Mette stíšila zvuk televízora a obrátila sa k Olivii.

„To ti trvalo. O desať minút máme poradu.“

Mette ani nedokončila vetu, keď do miestnosti vošla Lisa Hedqvistová. Kývla Olivii a oznámila Mette:

„Myslím si, že sú tu všetci.“

„Dobre. Zabezpečila si, aby fungoval počítač aj obrazovka?“

„Jasné.“

Mette si uhladila strapaté vlasy a na bruchu upravila blúzku, aby urobila čo najlepši dojem. V mysli sa jej vynoril pohľad, akým ju zväčša rána počastoval milovaný manžel Mårten, skôr než vyrazila z domu k čakajúcemu autu. Všetka česť dôchodku, ale ešte chvíľu s tým treba počkať. Ak človeka potrebujú, tak ho potrebujú. Prokurátorku Malin Brovallovú s rodinou vyhodili do vzduchu presne pred dvoma hodinami a dvadsiatimi siedmimi minútami.

Mette bola odhodlaná zistiť prečo.

Hluk v nabitej miestnosti stíchol v okamihu, keď vošla Mette s kolegami. V skupinke boli mnohí z najlepších vyšetrovateľov, ktorých malo NOA k dispozícii, plus zopár špecialistov na rozličné oblasti. Dvaja prítomní uniformovaní policajti dorazili na miesto činu prví. Muž a žena pôsobili vyčerpane a unavené. Obaja mali na tvári aj oblečení sadze. Mette sa najprv obrátila na nich a požiadala ich, aby zhrnuli priebeh udalosti.

Slova sa ujala policajná asistentka Göranssonová. V čase nahlásenia činu zo stodvanástky o 7.18 sa práve nachádzali v hliadkovom voze pri centre Täby, kde prešetrovali podozrenie z vlámania. Susedu rodiny Brovallovcov prebudila explózia, po ktorej zavolała na políciu. Z rozhovoru vyplynulo, že ide o výbuch auta na príjazdovej ceste pred garážou na Furuvägen v Gribbylunde. Polícia dorazila na miesto činu po siedmich minútach, vzápätí sa zjavila aj sanitka. Čakal ich desivý pohľad. Auto ešte vždy horelo. Šokovaná suseda, ktorá volala políciu, vybehla z domu v župane, aby zistila, či môže nejako pomôcť. Po príchode ju polícia našla sedieť v snehu neďaleko vozidla a v náručí držala Malin Brovallovú. Suseda bola celá zakrvavená a premrznutá. Po chodníku chodil hore-dolu starší muž so psom na rukách a plakal. Z okolitých domov vybehlo viac susedov, aby zistili, čo sa stalo, a pokúsili sa oheň uhasiť.

Neskoro.

„Kaj Brovall pravdepodobne sedel na mieste vodiča,“ vysvetľovala Göranssonová. „Výbuch ho roztrhal a zomrel okamžite. Dcéra Ida sedela vpredu vedľa neho a s najväčšou pravdepodobnosťou bola takisto ihneď mŕtva, hoci jej telo zostalo v neporušenejšom stave. Malin Brovallová ešte javila slabé známky života, preto ju okamžite transportovali do Danderydskej nemocnice. Previezli aj susedku v ťažkom šoku, ktorá doteraz nie je schopná vypovedať.“

„Takže Malin Brovallová sa v čase výbuchu zrejme nachádzala mimo auta, však?“ overovala si Mette.

„Áno, asi sa práve chystala nasadnúť. Súdiac podľa stôp v snehu, susedka odtiahla Malin Brovallovú od auta, aby ju ochránila pred plameňmi.“

Mette zapla počítač, čo mala pred sebou, a na obrazovke za jej chrbtom sa objavili dramatické zábery.

„Tieto fotografie ste nasníмали na mieste?“ opýtala sa.

„Áno. Len čo Malin Brovallovú a susedu odviezli do nemocnice.“

„Miesto nebolo uzavreté?“

„To sme urobili hneď potom.“

Policajná asistentka sa pozrela na kolegu, ktorý prikývol.

„V prvom rade sme riešili neodkladné záležitosti,“ dodal policajt.

„Takže okolo auta sa mohlo pohybovať dosť ľudí?“ spýtala sa Mette.

„Áno. Miesto činu je kontaminované stopami záchranárov aj susedov. A snehom. Technický tím dorazil v čase, keď sme tam boli.“

Hliadkujúcich policajtov z Täby ešte chvíľu vypočúvala Mette aj jej kolegovia, potom im umožnili opustiť miestnosť a po traumatickom zážitku sa trochu spamätať. Podľa Mette sa zachovali bezchybne, a to aj na mieste výbuchu, aj pri následnej výpovedi.

„Tak teda začneme,“ skonštatovala, keď policajti odišli. „Všetky zraky sa upierajú na nás, spoliehajú sa na našu prácu. Musíme byť mimoriadne efektívni. Vytvorila som niekoľko vyšetrovacích tímov.“

Mette stisla tlačidlo na počítači a na veľkej obrazovke sa objavilo rozdelenie kolegov do skupín od A po F.

„Ako isto viete, Malin Brovallová je prokurátorka. V poslednom čase sa venovala vyšetrovaniu teroristickej bunky, skupinke zradikalizovaných mladíkov, ktorých už dlhší čas sledovala tajná služba Sä-po. Požiadala som o doručenie celého spisu. Zatiaľ s istotou vieme len to, že Malin Brovallová dnes v noci dostala výhražný mejl, ktorý ráno preposlala svojmu šéfovi. Doteraz sa nezistilo, kto mejl poslal, no vzhľadom na jej momentálnu prácu môžeme predpokladať súvislosť s teroristickou bunkou. Toto vyšetrovanie si zoberie na starosť tím A, ktorý sa sústreďí na hlavnú stopu, teda terorizmus. Zároveň však musíme sledovať aj iné okruhy, tie menej nápadné. Skrátka, treba prevrátiť každý kameň.“

Mette pokračovala príkazmi pre jednotlivé tímy podľa toho, na čo sa mali zamerať. Olivia si uvedomila, že spolu s Lisou sa dostali do tímu F. Do posledného.

A boli v ňom iba ony dve.

Ukradomky pozrela na Lisu, ktorá jej pohľad zachytila a trochu bezradne mykla plecami. Ani jedna nepochopila, prečo ich vyčlenili z centra vyšetrovania. Nestihli však špekulovať, lebo Mette sa obrátila k nim.

„To bol tím E. Rada by som zdôraznila, že pri rozdelení do skupín som sa nedržala nijakej hierarchie, pracovného zaradenia či iných kritérií. Dúfam, že pochopíte, že som to robila narýchlo.“

Mettin pohľad hľadal súhlas v Oliviiých očiach. Vidí naozaj všetko, uvedomila si Olivia, dokonca číta myšlienky. Preto nenápadne prikývla, aby Mette naznačila, že ju chápe.

„Nakoniec je tu tím F – Olivia Rönningová a Lisa Hedqvistová. Chcem, aby ste sa do toho pustili voľnejšie, zoširoka. Overte všetky možnosti, nájdite nové uhly pohľadu, preskúmajte staré prípady, ktoré riešila Malin Brovallová, a tak ďalej. Je to jasné?“

Lisa aj Olivia prikývli.

„Dobre,“ pokračovala Mette. „Každý tím má svojho vedúceho, ktorý mi bude podávať hlásenie. Porady sa budú konať každý deň o deviatej a pätnástej a želim si, aby ste pred každou z nich odložili súkromné mobily do skrinky na chodbe. Používať budeme len služobné